

dobbeltbeskatningen træffes af de berørte skattemyndigheder og ikke af det rådgivende udvalg.

I forhold til den gensidige aftaleprocedure efter modeloverenskomsten er anvendelsen af EF-voldgiftskonventionen på den anden side begrænset til regulering af forbundne foretagenders overskud eller underskud.

Der er en tæt sammenhæng mellem EF-voldgiftskonventionen og Rådets direktiv om gensidig bistand mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder inden for området direkte skatter (bistandsdirektivet), der blev vedtaget af Rådet den 19. december 1977.

Bestemmelser om gensidig oplysningspligt for skattemyndighederne optages traditionelt, jf. modeloverenskomstens artikel 26, i de bilaterale aftaler til undgåelse af dobbeltbeskatning. Bestemmelserne heri er ikke ensartede, så bistandsdirektivet tilsigtede at tilvejebringe et ensartet grundlag for skattemyndighedernes oplysningspligt. Da bistandsdirektivets ordning for udveksling af oplysninger kunne føre til en vækst i antallet af dobbeltbeskatningstilfælde, især for så vidt angår koncerners interne afregningspriser, tilkendegav Kommissionen, at den ønskede at løse dette problem.

Kommissionen fremsatte derfor forslag til Rådets direktiv om afskaffelse af dobbeltbeskatning i forbindelse med regulering af overskud mellem associerede virksomheder (voldgift). Direktivet blev ikke vedtaget, da Rådet mente, at forholdet snarere burde reguleres af en konvention i henhold til artikel 220 i Romtraktaten end af et direktiv.

EF-voldgiftskonventionen kan således ses som et udtryk for en styrkelse af skatteyderes interesser over for den gensidige oplysningspligt, som bistandsdirektivet pålægger medlemstaternes skattemyndigheder.

Konventionen (90/436/EØF) er bekendtgjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 225/10 ff af 20. august 1990.

2. Bemærkninger til de enkelte artikler i konventionen

Selve konventionen består af 22 artikler samt fælleserklæringer og ensidede erklæringer.

Konventionens anvendelsesområde

Efter artikel 1 anvendes konventionen kun på foretagender i en kontraherende stat, hvis dets overskud medregnes eller kan forventes at blive medregnet i overskuddet i et foretagende i en anden kontraherende stat.

Udtrykket »kan forventes« medfører, at et foretagende kan sætte konventionens procedure i gang, så

snart det får meddelelse fra skattemyndighederne om en påtænkt regulering, der kan medføre dobbeltbeskatning.

Det er ikke i konventionen defineret, hvad et foretagende er. Artikel 3, stk. 2 indeholder en almindelig fortolkningsregel, der går ud på, at udtryk, der ikke er definerede i konventionen, skal tillægges den betydning, som det har i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne mellem de pågældende stater.

Hvis dobbeltbeskatningsoverenskomsten er udformet i overensstemmelse med OECD's modeloverenskomst betyder »foretagende i en kontraherende stat« efter modeloverenskomstens artikel 3, stk. 1 c) »et foretagende, som drives af en person, der er hjemmehørende i en kontraherende stat«. Udtrykket »en person« dækker både en fysisk person og et selskab. Kommentar nr. 4 til modeloverenskomstens artikel 3 fastslår, at det ikke har været tilstræbt at give en egentlig definition af udtrykket »foretagende«, og at det altid er blevet fortolket i overensstemmelse med bestemmelserne i de kontraherende staters nationale love.

Det er derfor gældende dansk skatteret, der afgør, om en aktivitet er et foretagende. Det beror på en samlet vurdering, om en aktivitet bør behandles som et eller flere foretagender, og der kan ved vurderingen bl.a. tages hensyn til et eventuelt driftsmæssigt og ledelsesmæssigt fællesskab mellem de forskellige aktiviteter.

Efter artikel 1, stk. 2 anses et fast driftssted af et foretagende for selv at være et foretagende i den stat, hvor det er beliggende. Et fast driftssted i en kontraherende stat, der tilhører et foretagende i en stat, der ikke har tiltrådt konventionen, er ikke omfattet. Hvis et dansk selskab f. eks. kontrollerer et canadisk selskab, er transaktioner mellem det danske selskab og et tysk fast driftssted, der tilhører det canadiske selskab, ikke omfattet af konventionen.

Udtrykket »fast driftssted, der tilhører et foretagende i en kontraherende stat, men som er beliggende i en anden kontraherende stat«, skal afgrænses efter reglerne i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne mellem disse stater, jf. konventionens artikel 3, stk. 2.

Transaktioner mellem danske foretagender omfattes ikke af konventionen. Hvis et dansk selskab f. eks. kontrollerer et andet dansk foretagende, der har et fast driftssted i Tyskland, indebærer artikel 1, stk. 2's ligestilling af faste driftssteder med foretagender, at transaktioner mellem det kontrollerende foretagende og det tyske faste driftssted er omfattet af konventionen.

Efter ordlyden skal det faste driftssted være beliggende i en anden kontraherende stat. Det præciseres